

Szülők és felnőttek védelmében?

A lassan (jövőre) tizenötödik évfolyamába lépő FORDULÓPONT történetének másfél évtizede alatt minden számunkat annak szenteltük, akiért a folyóirat létrejött: a gyerek volt a központban. Érte, az ő érdekében, az ő védelmében állítottuk össze minden számunkat, annak

biztos tudatában, hogy amit a gyerekért teszünk, az a jövőért – jövőnkért – történik.

Most azonban egy újabb fordulóponthoz – legalábbis FORDULÓPONT számhoz – érkeztünk, és egy kérdéssel, egy összeállítás erejéig azzal próbálunk szembenézni, hogy a mindenkori gyerek FELNÖTT környezetének milyen fajta önismeretre volna szüksége. Előző számunkban a kamaszkor átélőjét így jellemeztük: „a gyerek, akit elhagyunk”. A jeles francia pszichoanalitikus, Françoise Dolto elméletére utaltunk, aki szerint minden kamasz elhagyja, maga mögött hagyja a gyermeket, azt az önmagát, aki addig – ő! – volt. A folyamatot Dolto a szüléshez hasonlította.

És mi történik eközben a kamaszokkal élő szülőkkel, felnőttekkel?

Mi az ő szerepük?

Nos, előző számunk kérdésselvetésének másik oldalát vizsgáljuk ebben a számunkban. Így teljes a kép, ekképpen őszinte a szembenézés. Egyik, felnőtteknek, és a „felnőttek, szülők védelmében” tartott előadásában Dolto így fogalmaz: „A szülőket ilyenkor, mint önálló problémával rendelkező felnőtteket kellene meghallgatni, nem pedig szülői mivoltuk miatt, mert ez félrevisz...” Az elhúzódó gyermekkor és – a gyakran felnőtt korig – kiterjedő kamaszkor újabb tapasztalt körülményei közepette igen időszerűnek tűnik ez a fajta őszinte beszéd. „Nagyon nehéz feladat serdülőkkel foglalkozni. Ahogy beszélek, érzem, hogy valós tapasztalatokat idézek fel Önökben. Pedig nem mondok egyebet, mint amit már amúgy is tudnak. Nyitott kapukat döngöttek, de úgy gondolom, hogy amikor magunk között vagyunk, igenis ki kell mondani ezeket az egyszerű dolgokat, pedig nem mindig merjük ezt megtenni.” Pedig mellettünk a kamasz: máris felnőtt. Másképpen szólva: „magunk között vagyunk...” És azzal is számolunk, hogy ami természetes, az nem feltétlenül krízis: „a serdülőkor nem krízis, hanem az átalakulás időszaka – ami azért egészen más”.

Ha a kamasz a felnőtt korra készül, akkor a mellette, a vele élő felnőtt: máris a majdani környezete. Így zárul a kör. Igen tág ez a kör, benne feltételezések, megérzések, törvényszerűségek, tudás és jóslás, és persze: az örök kockázat... Hogy milyen felnőttek vagyunk (mi, hajdani kamaszok!), milyen felnőtt lesz a velünk élő kamasz.

Természetesen Olvasóink – akiket mindig szerkesztőtársainknak tekintettünk – további észrevételeire is számítunk, javaslataikat a jövőben is hasznosítjuk.

(Sz. I.)